

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 655/2025-77

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

a [REDACTED],

[REDACTED] zastúpených PARA advokáti, s.r.o., Gagarinova 10/A, Bratislava, proti postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016, postupu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/I Gv 173/16/1000, postupu a rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020, postupu a uzneseníu Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4T/5/2024 z 31. októbra 2024, postupu a uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021, postupu a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024, uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Ndt/17/2024 z 20. novembra 2024, uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoVS/2/2025 z 29. januára 2025 a postupu a uzneseníu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tostš/10/2024 z 13. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. marca 2025 a doplnenou podaniami doručенými ústavnému súdu 17. júna 2025, 24. júla 2025, 2. septembra 2025, 26. septembra 2025 a 1. októbra 2025 (pôvodne vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 939/2025, pozn.) domáhajú vyslovenia porušenia:

a) základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „ŠTS“) sp. zn. 4T/5/2024 z 31. októbra 2024, ako aj postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tostš/10/2024 z 13. februára 2025,

b) základných práv zaručených čl. 16 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práv garantovaných čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 2 dohovoru postupom sp. zn. 4T/5/2024, uznesením sp. zn. 4T/5/2024 a uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024,

c) základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práv garantovaných čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a 4 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Ndt/17/2024 z 20. novembra 2024, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoVS/2/2025 z 29. januára 2025 a uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024.

2. V tejto ústavnej sťažnosti sťažovatelia ústavnému súdu zároveň navrhujú, aby uznesenie sp. zn. 4T/5/2024, uznesenie sp. zn. 5Ndt/17/2024, uznesenie sp. zn. 2TdoVS/2/2025 a uznesenie sp. zn. 3Tostš/10/2024 zrušil a prikázal najvyššiemu súdu bezodkladne prepustiť ich z väzby na slobodu. Zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

3. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. augusta 2025 a doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 24. septembra 2025 a 1. októbra 2025 (pôvodne vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2186/2025, pozn.) sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016, postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/I Gv 173/16/1000, postupom a rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020, postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021, postupom a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024 a postupom sp. zn. 4T/5/2024. Sťažovatelia zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

4. Už vymedzené ústavné sťažnosti ústavný súd uznesením sp. zn. PLs. ÚS 76/2025 z 22. októbra 2025 spojil na spoločné konanie, ktoré bolo na ústavnom súde ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 939/2025.

5. Ústavnú sťažnosť pôvodne vedenú pod sp. zn. Rvp 939/2025 v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, ako aj práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom sp. zn. 3Tostš/10/2024 a v časti namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 16 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práv zaručených čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 2 dohovoru uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024 ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 655/2025 z 19. novembra 2025 prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšných častiach ústavný súd obe avizované ústavné sťažnosti odmietol.

II. Skutkové východiská

6. Uznesením vyšetrovateľa ČVS: PPZ-637/NKA-PZ-ZA-2016 zo 7. marca 2017 bolo s poukazom na § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a sťažovateľom bolo zároveň podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) a § 141 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v avizovanom uznesení. V priebehu prípravného konania boli sťažovateľom vznesené obvinenia aj pre ďalšie trestné činy. Uznesením ŠTS sp. zn. 2Tp/12/2017 z 9. marca 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Tost/11/2017 z 10. apríla 2017 boli sťažovatelia vzatí do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Dĺžka väzby sťažovateľov bola v prípravnom konaní postupne predlžovaná.

7. Prokurátor podal 29. októbra 2018 na sťažovateľov obžalobu pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona (v skutku č. 1 obžaloby), obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c) a d), ods. 2 písm. c) a ods. 4 písm. b) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) a § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 2 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a b) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. b) a § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 3 obžaloby), obzvlášť závažný zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 4 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 5 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 6 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 7 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 8 obžaloby), zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 9 obžaloby), obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 a 2 písm. d) a e) a ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 písm. i), § 140 písm. b) a c) a § 141 písm. a) Trestného zákona a zločin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 a 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona a osobitne na sťažovateľa v prvom rade aj pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 2 a 5 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 10 obžaloby) a zločin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 a 6 Trestného zákona s poukazom na § 141 písm. a) Trestného zákona (v skutku č. 11 obžaloby). Týchto trestných činov sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe. Po podaní obžaloby boli sťažovatelia postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku na podklade uznesenia ŠTS sp. zn.

BB-4T/36/2018 z 13. novembra 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5Tost/50/2018 z 29. novembra 2018 ponechaní vo väzbe.

8. Rozsudkom sp. zn. BB-4T/36/2018 boli sťažovatelia uznaní vinnými z trestných činov uvedených v zmienenom rozsudku a bol im uložený trest odňatia slobody na doživotie. Proti tomuto rozsudku sťažovatelia podali odvolania, v nadväznosti na čo bola väzba sťažovateľov uznesením ŠTS sp. zn. BB-4T/36/2018 z 12. februára 2021 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/9/2021 z 3. marca 2021 predĺžená postupom podľa § 76a Trestného poriadku. Odvolania sťažovateľov boli uznesením sp. zn. 3To/3/2021 s poukazom na § 319 Trestného poriadku zamietnuté, v nadväznosti na čo sťažovatelia 7. júla 2021 nastúpili do výkonu trestu odňatia slobody.

9. Na dovolanie sťažovateľov najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1TdoV/7/2023 podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením sp. zn. 3To/3/2021 a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku porušený zákon v § 319, § 2 ods. 4 a § 31 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech sťažovateľov. Z uvádzaného dôvodu najvyšší súd postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie sp. zn. 3To/3/2021 a rozsudok sp. zn. BB-4T/36/2018 vo výrokoch týkajúcich sa sťažovateľov a podľa § 388 ods. 1 a 2 Trestného poriadku prikázal Špecializovanému trestnému súdu, aby vec sťažovateľov v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol v inom zložení senátu.

10. V nadväznosti na rozsudok sp. zn. 1TdoV/7/2023 najvyšší súd uznesením sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024 postupom podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku vzal sťažovateľov do väzby, pričom podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľov zároveň nenahradil alternatívnym opatrením. Najvyšší súd uviedol, že dĺžka trvania väzobnej lehoty sťažovateľov sa posudzuje samostatne a nezávisle od lehoty väzby vykonanej v pôvodnom konaní. Následne sťažovatelia adresovali Špecializovanému trestnému súdu žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré ŠTS uznesením sp. zn. 4T/5/2024 podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, pričom väzbu sťažovateľov s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil alternatívnym opatrením. Proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024 sťažovatelia uplatnili sťažnosti, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

11. Vydaniu uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 predchádzali na najvyššom súde čiastkové konania o tvrdenej zaujatosti sudcov senátu 3T najvyššieho súdu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jany Kostolanskej. Podaním zo 4. októbra 2024 sťažovatelia vzniesli námietku zaujatosti proti sudcovi JUDr. Petrovi Kaňovi konajúcemu v ich trestnej veci v odlišnom predmete konania. Sudcovia JUDr. Petr Kaňa a JUDr. Jana Kostolanská podaním z 9. októbra 2024 oznámili vlastnú zaujatosť v trestnej veci sťažovateľov (v odlišnom predmete konania). Zmienení sudcovia v závere svojho podania uviedli, že je nevyhnutné, aby bolo prednostne rozhodované nie o námietke zaujatosti sťažovateľov, ale o nimi oznámenej zaujatosti. Následne 31. októbra 2024 bol senátu 3T najvyššieho súdu predložený spis ŠTS sp. zn. 4T/5/2024 na rozhodnutie o sťažnostiach sťažovateľov uplatnených proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024 (vo veci väzby sťažovateľov, pozn.). Napokon sťažovatelia podaním zo 6. novembra 2024 vzniesli námietku zaujatosti proti sudcom JUDr. Petrovi Kaňovi a JUDr. Jane Kostolanskej adresovanú k avizovanému väzobnému sťažnostnému konaniu sp. zn. 3Tostš/10/2024.

12. O oznámeniach zaujatosti sudcov JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jany Kostolanskej najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 5Ndt/17/2024 podľa § 32 ods. 1 Trestného poriadku tak, že títo sudcovia nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľov. Následným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/45/2024 z 11. decembra 2024 bolo podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté o uplatnených námietkach zaujatosti sťažovateľov tak, že sudcovia JUDr. Petr Kaňa a JUDr. Jana Kostolanská sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľov, a to vrátane väzobného sťažnostného konania sp. zn. 3Tostš/10/2024. Na sťažnosť prokurátora bolo uznesenie sp. zn. 3Tost/45/2024 uznesením sp. zn. 2TdoVS/2/2025 postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušené, pričom najvyšší súd zároveň s poukazom na § 32 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sudcovia JUDr. Petr Kaňa a JUDr. Jana Kostolanská nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľov, a to vrátane väzobného sťažnostného konania sp. zn. 3Tostš/10/2024. Uznesenie sp. zn. 3Tostš/10/2024 tak prijal senát 3T najvyššieho súdu obsadený predsedom senátu JUDr. Petrom Kaňom a členmi senátu JUDr. Janou Kostolanskou a JUDr. Emilom Dubňanským.

III.

Argumentácia sťažovateľov

13. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti pôvodne vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 939/2025 v rozsahu, v ktorom bola ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie, formulujú najskôr námietku porušenia požiadavky urýchlenosti doručovania uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024, ktorým najvyšší súd rozhodol v konaní o väzbe o sťažnosti uplatnenej proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024. Uznesenie sp. zn. 3Tostš/10/2024 bolo sťažovateľom doručené až 11. marca 2025, pričom najvyšší súd vo veci rozhodol už 13. februára 2025. Takto vymedzená dĺžka procesu doručovania rozhodnutia o väzbe nie je v súlade s ústavnými a medzinárodnoprávnymi limitmi väzobného konania.

14. V ďalšom sťažovatelia tvrdia, že počas konania ŠTS sp. zn. 4T/5/2024 o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu (31. októbra 2024, pozn.) nebol dodržaný princíp rovnosti zbraní, právo na rovnosť s ostatnými účastníkmi konania a ani zásada prezumpcie neviny, pričom o väzbe rozhodol súd, u ktorého absentujú znaky nezávislosti a nestrannosti. Predseda senátu ŠTS súdu nechal sťažovateľov predviesť a v súdnej sieni strážiť mnohopočetnou, špeciálnou a mimoriadne ozbrojenou väzobnou eskortou (tzv. „kukláčmi“) za nepretržitého spútania sťažovateľov (v tzv. „medved'ovi“). Sťažovatelia následne podrobne poukazujú na nekomfortné podmienky počas väzobného konania, pričom protistrana (prokurátor) mala vytvorené vhodné podmienky.

IV.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a replika sťažovateľov

IV.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

15. K námietke smerujúcej k nedostatku rýchlosti doručovania uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 najvyšší súd uvádza, že 13. februára 2025 bol sťažovateľom a aj ich obhajcovi e-mailovou formou oznámený výsledok neverejného zasadnutia z toho istého dňa o väzbe, teda zamietnutie sťažnosti podanej proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024 uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024. Lehota na písomné

vyhotovenie rozhodnutia plynula do 27. februára 2025, pričom už 24. februára 2025 bolo uznesenie sp. zn. 3Tostš/10/2024 odovzdané na odoslanie Špecializovanému trestnému súdu. K expedovaniu spisu s uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024 došlo 6. marca 2025, pričom toto uznesenie bolo doručené sťažovateľovi v prvom rade 11. marca 2025, sťažovateľovi v druhom rade 12. marca 2025 a obhajcovi sťažovateľov 11. marca 2025. Hoci určité omeškanie v doručovaní avizovaného uznesenia nastalo, nešlo o zásadné zdržanie s materiálnym dopadom na pozíciu sťažovateľov, keďže títo boli oboznámení s výrokom daného uznesenia ihneď v deň jeho prijatia.

16. Ak ide o druhú námietku, z obsahu zápisnice z neverejného zasadnutia ŠTS v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024 o žiadostiach sťažovateľov o prepustenie z väzby na slobodu (z 31. októbra 2024, pozn.) nevyplývajú námietky sťažovateľov proti zaobchádzaniu s nimi. V prejavoch sťažovateľov, ich obhajcu a prokurátora rezonovala otázka prekročenia, resp. neprekročenia maximálnej lehoty väzby, ktorá podľa sťažovateľov mala uplynúť už 27. októbra 2024.

17. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené navrhuje ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

IV.2. Replika sťažovateľov:

18. Doručovanie uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 v lehote 29 dní nemožno považovať za urýchlené. Sťažovatelia síce boli bezprostredne po neverejnom zasadnutí, na ktorom najvyšší súd zmienené uznesenie prijal, oboznámení s jeho výrokom, nezískali však vedomosť o jeho dôvodoch. Lehota konania o väzbe sa pritom končí až rozhodnutím ústavného súdu o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ako reakcii na dôvody takou sťažnosťou atakovaného rozhodnutia. Inak povedané, stav právnej neistoty obvineného vo väzobnom konaní končí až doručením rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti. Nemožno sa preto stotožniť s názorom, že omeškanie v doručovaní odôvodnenia uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 nemalo zásadný materiálny dopad na postavenie sťažovateľov.

19. Sťažovatelia súhlasia s právnym názorom, že zo zápisnice z neverejného zasadnutia ŠTS v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024 o ich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu (z 31. októbra 2024, pozn.) nevyplývajú námietky proti tvrdenému nekorektnému zaobchádzaniu s nimi. Takéto argumenty však boli uvedené v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ŠTS sa s nimi stručne vyrovnal, pričom námietky boli v týchto intenciách prednesené aj v sťažnosti proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024. Najvyšší súd sa s avizovanou argumentáciou relevantne nevyrovnal. Tvrdené neľudské a ponižujúce zaobchádzanie ponížilo sťažovateľov v ich vlastných očiach a aj pred verejnosťou, čo ovplyvnilo spravodlivosť konania, ako aj schopnosť koncentrácie a ostražitosti sťažovateľov.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

20. V rámci posúdenia opodstatnenosti prvej námietky objektivizovanej v ústavnej sťažnosti (bod 13 odôvodnenia tohto nálezu) ústavný súd východiskovo zdôrazňuje, že čl. 17 ods. 2 ústavy (m. m. napr. II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 634/2024) obsahuje vo vzťahu k väzbe *inter alia* aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by príslušný súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná, ako aj právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie

môže byť podmienené zárukou. Otázka, či je väzba zákonná, má byť pritom vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru (m. m. napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05), s ktorým musí byť v súlade.

21. Vo všeobecnej rovine ústavný súd nespochybňuje a stabilne uznáva, že aj otázka doručovania písomného vyhotovenia rozhodnutia o väzbe môže dopadať na dodržanie záväzku štátu rozhodnúť o zákonnosti väzby urýchlým spôsobom. Na druhej strane však platí, že rešpektovanie práv každej osoby, aby bolo možné v krátkom čase dosiahnuť rozhodnutie súdu o zákonnosti zadržania, sa nemôže posudzovať abstraktne, ale s ohľadom na okolnosti každého prípadu. V danom prípade bolo pre ústavný súd rozhodujúce, že sťažovatelia mali o pre nich negatívnom výroku uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 vedomosť ihneď v deň jeho prijatia (13. februára 2025). Táto okolnosť, ktorá neostala medzi stranami sporná, neumožňuje vytvoriť záver o konštituovaní zbytočného prietahu vo väzobnom konaní. Lehota na vydanie rozhodnutia o väzbe totiž začína podaním návrhu alebo žiadosti a končí vydaním konečného rozhodnutia v prítomnosti obvineného alebo iným nesporným nadobudnutím vedomosti obvineného o takom rozhodnutí v primeranom čase. Doručením konečného rozhodnutia o väzbe sa konanie o väzbe uzatvára len v prípade, ak sa rozhodlo v neprítomnosti obvineného a všeobecný súd rozhodujúci v poslednom stupni zároveň neinformoval obvineného o konečnom výroku rozhodnutia v akceptovateľnom čase. Taká situácia so zreteľom na uvádzané okolnosti v aktuálnej veci nenastala.

22. Ústavný súd navyše stabilne zdôrazňuje, že okamih doručenia uznesenia sťažnostného súdu sťažovateľovi, resp. obhajcovi sťažovateľa nemá vplyv na možnosť využitia práva sťažovateľa opätovne žiadať o prepustenie z väzby na slobodu. V zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku totiž obvinený môže žiadať o prepustenie z väzby na slobodu opakovať (ak v nej neuvedie iné dôvody) po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nadobudlo právoplatnosť. V zmysle § 184 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa pritom právoplatnosť uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 neviazala na okamih jeho doručenia stranám, ale nastala dňom rozhodnutia (13. februára 2025), keďže zákon proti uzneseniu najvyššieho súdu nepripúšťal sťažnosť (m. m. napr. II. ÚS 65/2022, II. ÚS 9/2025, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 634/2024). Dňa 13. februára 2025 tak došlo nielen k nadobudnutiu právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie o väzbe finálne uzavrelo, ale sťažovatelia zároveň získali aj nespochybniteľnú vedomosť o spôsobe skončenia konania. Tým sa v intenciách danej veci zásadne nezmeniteľne vyriešila otázka ich právno-osobného statusu. Inak povedané, k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľov došlo už zamietnutím sťažnosti sťažovateľov proti uzneseniu sp. zn. 4T/5/2024 (13. februára 2025, pozn.), pričom, posilňujúc uvedené konštatovanie vyslovené už v bode 26 nálezu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 19/2025 z 11. júna 2025 (vydaného v právnej veci sťažovateľov, pozn.), o tejto okolnosti mali sťažovatelia podľa ich vlastného tvrdenia a rovnako v zmysle tvrdenia najvyššieho súdu jasnú vedomosť v totožný deň.

23. So zreteľom na tieto okolnosti ústavný súd uzatvára, že v okolnostiach posudzovaného prípadu nevidel žiadne skutočnosti spôsobilé (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spochybníť ústavnú akceptovateľnosť postupu sp. zn. 3Tostš/10/2024, ak ide o aspekt nadobudnutia vedomosti sťažovateľov o právoplatnom skončení väzobného konania. Ústavný súd v zhode s názorom najvyššieho súdu nespochybňuje, že v procese doručovania uznesenia sp. zn. 3Tostš/10/2024 došlo k určitému zdržaniu. Toto zdržanie však s akcentom na špecifické okolnosti veci, nadobudnutie právnej istoty sťažovateľov v kontexte aktuálneho konania o žiadosti

o prepustenie z väzby na slobodu už 13. februára 2025, ako aj právnu konštrukciu možnosti žiadať o prepustenie z väzby opakovane (ak v nej sťažovateľ neuvedie iné dôvody) v tridsaťdňovej lehote počítanej práve od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nemožno vyhodnotiť ako ľudskoprávne problematické, a teda ani ako ústavne nonkonformné. Ústavný súd považuje v okolnostiach prejednávanej veci za vhodné aplikovať princíp racionality. Zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady, ak intenzita a príčinná súvislosť medzi namietaným porušením základného práva a jeho dôsledkami nemala ľudskoprávny dosah na spravodlivosť väzobného procesu v jeho celistvosti.

24. V súvislosti s námietkou objektivizovanou v bode 14 odôvodnenia tohto nálezu je pre ústavný súd podstatná jednak konštrukcia štvrtej vety § 31 ods. 2 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“), jednak § 40 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), správanie sťažovateľov v ústave na výkon väzby počas výkonu väzby (resp. v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ktorý predchádzal výkonu väzby v identickej veci), závažnosť stíhanej trestnej činnosti a prípadná kriminálna minulosť a napokon správanie sťažovateľov na súde počas konania o väzbe.

25. Podľa štvrtej vety § 31 ods. 2 zákona o ZVJS počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“) predvedeným osobám donucovacie prostriedky na pokyn sudcu sníme, ponechá, prípadne znovu použije. S poukazom na § 40 ods. 4 vyhlášky, na ktorý upriamil pozornosť aj ŠTS na s. 24 uznesenia sp. zn. 4T/5/2024, platí, že počas prítomnosti v pojednávacej miestnosti sa predvedeným donucovacie prostriedky na pokyn predsedu senátu snímu, ponechajú, prípadne znovu použijú. Pri rozhodovaní o takom opatrení prihliada predseda senátu na informácie ZVJS (ktoré poskytuje príslušník zboru s poukazom na piatu vetu § 31 ods. 2 zákona o ZVJS na fakultatívnej báze v prípade, ak to uzná za potrebné) a **zváži najmä to, či podľa dostupných informácií o predvádzanom alebo vzhľadom na správanie predvádzaného v priebehu súdneho pojednávania je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.**

26. Z konštrukcie uvedených ustanovení je nepochybné, že o sňatí, ponechaní, prípadne znovupoužití donucovacích prostriedkov počas súdneho procesu vydáva sudca pokyn. Taký pokyn nepredstavuje rozhodnutie, na ktorého formálnu alebo materiálnu stránku dáva právna úprava konkrétne požiadavky. Očakávania sťažovateľov o komplexnejšom odôvodnení takéhoto pokynu sudcu z tohto dôvodu nie sú namieste (m. m. napr. I. ÚS 526/2022, III. ÚS 195/2023). Právno-normatívna regulácia taktiež explicitne nepredpisuje konajúcemu súdu odôvodňovať svoj postoj k použitiu donucovacích prostriedkov počas prítomnosti v miestnosti súdu, čo naznačuje aj posledná veta odseku 20 recitálu k smernici Európskeho parlamentu a Rady č. 2016/343 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní: „*Možnosť uplatňovať fyzické obmedzujúce opatrenia neznamena, že príslušné orgány majú prijať nejaké formálne rozhodnutie o použití takýchto opatrení.*“ Napriek uvedenému ústavný súd uvádza, že **elementárne odôvodnenie pokynu sudcu vydaného podľa § 31 ods. 2 zákona o ZVJS a § 40 ods. 4 vyhlášky najmä v tom prípade, ak sa naň môže upínať zásah do**

základných práv, musí byť vyvoditeľné prinajmenej z povahy veci, najmä z okolností, ktoré sú obsahom trestného spisu (m. m. napr. III. ÚS 195/2023). Predmetná požiadavka je podľa názoru ústavného súdu v danom prípade naplnená.

27. V prvom rade neuniklo pozornosti ústavného súdu, že správanie sťažovateľov počas výkonu väzby a časovo predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody nebolo vždy na požadovanej úrovni. Ako ďalej z uznesenia sp. zn. 4T/5/2024 vyplýva, sťažovatelia neboli vo výkone trestu odňatia slobody ani raz disciplinárne odmenení. Naopak, sťažovateľ v prvom rade sa vo väzbe trikrát dopustil porušenia povinnosti zachovávať zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádzal do styku. Z toho dvakrát sa sťažovateľ v prvom rade správal problematicky priamo voči personálu. Počas výkonu trestu odňatia slobody tento sťažovateľ tiež odmietol nastúpiť na početnú previerku stavu odsúdených, vyhodil potravinový tablet so stravnou dávkou z celových dverí na chodbu, pričom bol neustrojený. Z tohto dôvodu musel byť proti nemu využitý mechanizmus usmerňujúcich pohovorov. Sťažovateľ v druhom rade má evidované dva disciplinárne tresty, pričom v minulosti boli uňho zaznamenané viaceré nedostatky v porušovaní interných predpisov a noriem platiacich tak vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj vo výkone väzby. Z aktuálneho hodnotenia sťažovateľov navyše vyplýva, že sťažovateľ v druhom rade sa dlhodobo odmieta zaradiť do práce z dôvodov, ktoré nemožno identifikovať ako objektívne.

28. Ani správanie sťažovateľov počas konania ŠTS o väzbe 31. októbra 2024 nebolo podľa obsahu spisu na požadovanej úrovni. Zo zápisnice o neverejnom zasadnutí vyplýva tvrdenie samotného obhajcu sťažovateľov, ktorý sa predsedovi senátu z poverenia sťažovateľov ospravedlnil za ich neprístojnosť, ktorej sa voči súdu dopustili. Predsedovi senátu zároveň obhajca výslovne deklaroval, že nevhodné správanie sťažovateľov sa nebude v budúcnosti opakovať, pričom ani sám sa s ním nestotožnil. Obhajca pritom poukázal na evidentne problematický emočný stav sťažovateľov („vybičované emócie“) ako príčinu nevhodného správania. Toto konštatovanie je však posilnené a materiálne korešponduje s poukazom na skoršie závery ŠTS, ktorý na s. 3 uznesenia sp. zn. 4T/5/2024 s konkrétnym zreteľom na závery znaleckého dokazovania podotkol, že sťažovatelia sú emočne nestabilné a abnormne štruktúrované egocentrické osobnosti so snahou o dominanciu a s nedostatočne vytvoreným hodnotovým systémom. Avizovaný opis charakterových vlastností sťažovateľov pritom zodpovedá aj hodnoteniam ústavov na výkon trestu. Odtiaľ vyplýva, že sťažovateľ v prvom rade patrí medzi dominantnejších obvinených, ktorého správanie sa môže javiť ako povýšenecké. Sťažovateľ v druhom rade sa prejavuje ako extrovertná, egocentrická osobnosť s narcistickými prvkami v správaní a vystupovaní; príkazy sa snaží plniť len s výhradami a manipulatívnymi prvkami.

29. Na podklade uvedeného je ústavnému súdu zrejmé, že zo spisového materiálu vyplývajú informácie o viacnásobnom nekonformnom správaní sťažovateľov počas výkonu väzby, resp. chronologicky a procesne predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody. Z obsahu spisu dostatočne rezumujú aj skutočnosti, ktoré sa udiali počas neverejného zasadnutia o väzbe 31. októbra 2024, pre ktoré sťažovatelia ostali obmedzení prostredníctvom donucovacích prostriedkov. Avizované okolnosti sú pritom zistiteľné nielen zo spisového materiálu, ale možno na ne usudzovať aj z odkazu ŠTS na obsahové posolstvo § 40 ods. 4 vyhlášky (s. 24 prvý odsek uznesenia sp. zn. 4T/5/2024), ktorý zakotvuje dôvody na vydanie pokynu sudcu o ponechaní, resp. obmedzení alebo znovupoužití donucovacích prostriedkov. Ústavný súd nespochybňuje, že odôvodnenie uznesenia sp. zn. 4T/5/2024 je v tomto smere pomerne stručné, na druhej strane niet

pochýb o odkaze ŠTS na dôvody zvoleného postupu, pričom tieto dôvody s poukazom na závery ústavného súdu (m. m. III. ÚS 195/2023) materiálne rezultujú práve z priloženého spisového materiálu. Voľbou tohto metodického manuálu je ústavne udržateľné aj uznesenie sp. zn. 3Tostš/10/2024, ktorého dôvody tvoria integrálnu jednotu so závermi uznesenia sp. zn. 4T/5/2024 (m. m. napr. III. ÚS 560/2025). Ústavný súd navyše dodáva, že obava o bezpečnosť osôb nachádzajúcich sa v prítomnosti obvineného môže prameniť okrem iného aj z toho, že obvinený (resp. obžalovaný) sa v minulosti opakovane dopustil násilných deliktov, je obžalovaný zo zločinu mimoriadnej závažnosti a ak je navyše zjavná jeho násilnícka a výbušná povaha (pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 366/2014 z 10. júla 2014). V danom prípade je dostatočne preukázaná výbušná povaha oboch sťažovateľov, ktorí sú toho času obžalovaní z viacerých zločinov a obzvlášť závažných zločinov. Ústavný súd mimoriadne akcentuje obžalobu podanú (aj pre) obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy. Napokon úmyselnej trestnej činnosti sa sťažovatelia už preukázateľne a opakovane dopustili aj v minulosti.

30. Predmetné okolnosti svedčia o opaku tvrdení sťažovateľov o nedostatku opodstatnenosti použitia donucovacích opatrení, čím v tejto časti sťažnostnej argumentácie odôvodňovali porušenie svojich práv podľa dohovoru a ústavy. Podľa názoru ústavného súdu v danej veci zo spisu zjavne vyplýva, ochrana akých záujmov bola sledovaná ponechaním donucovacích opatrení, pretože ŠTS mal zo skôr dostupných informácií o sťažovateľoch, ako aj vzhľadom na ich správanie v priebehu súdneho konania dôvodné podozrenie z možnosti násilného, resp. inak nekorektného konania počas rozhodovania o väzbe. Tento záujem sprevádzaný aj odkazom ŠTS na § 40 ods. 4 vyhlášky pokladá ústavný súd za dôvod, ktorý prevažoval nad obmedzením, ktoré boli sťažovatelia nútení trpieť na neverejnom zasadnutí o väzbe. Zároveň ústavný súd s poukazom na bod 80 uvedený na s. 15 ústavnej sťažnosti podotýka, že sťažovatelia neboli počas konania ŠTS spútaní na rukách. Špecializovaný trestný súd tak nepochybne posudzoval proporcionalitu obmedzujúcich opatrení, čo vyplýva z avizovaného nesporného sťažovateľmi tvrdého faktu. Povedané inak, na podklade obsahu spisu bolo zrejmé, že sťažovateľom boli zo strany ŠTS sňaté putá z rúk (m. m. III. ÚS 195/2023, bod 24).

31. Napokon ústavný súd poukazuje na záver ŠTS o tom, že počas neverejného zasadnutia o väzbe konaného 31. októbra 2024 postupoval v relácii k procesným stranám striktnie a výlučne podľa ním konkretizovaných platných a účinných právnych predpisov (s. 24 uznesenia sp. zn. 4T/5/2024). Normatívna regulácia teda zavádza určitý legálny rámec postupu súdu voči jednotlivým stranám nachádzajúcim sa v pojednávacej miestnosti, ktorý môže byť v okolnostiach veci v závislosti od identifikácie procesnej strany, účelu sledovaného právnu úpravou a vyhodnotenia situácie v aktuálnom priestore a čase nerovnaký. O prípadnom súlade právneho predpisu (v danom prípade vyhlášky, pozn.) s ústavou, resp. medzinárodno-právnymi katalógmi práv môže ústavný súd rozhodnúť len v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Táto právomoc je obmedzená čl. 130 ods. 1 ústavy tak, že návrh môžu podať osobitne kvalifikované subjekty, medzi ktorými nie sú fyzické osoby a právnické osoby. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby slúži ochrane základných práv a slobôd proti zásahom individuálno-právnej, nie normatívnej povahy. Na tomto závere nemení nič ani čl. 127 ods. 5 ústavy, podľa ktorého spolu s ústavnou sťažnosťou možno podať návrh, aby senát ústavného súdu podal návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, že všeobecne záväzný právny predpis, jeho časť alebo jeho jednotlivé ustanovenie, ktoré sa týka ústavnej sťažnosti, odporuje ústave, ústavnému zákonu,

medzinárodnej zmluve podľa čl. 7 ods. 5 alebo zákonu. Sťažovatelia totiž v okolnostiach konkrétnej veci takýto sťažnostný návrh neformulovali.

32. Po preskúmaní veci ústavný súd uzatvára, že neidentifikoval porušenie práv sťažovateľov identifikovaných v bode 5 odôvodnenia tohto nálezu. Medzi postupom sp. zn. 3Tostš/10/2024 a uznesením sp. zn. 3Tostš/10/2024 na jednej strane a obsahom poukazovaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol vysloviť porušenie sťažovateľmi uvádzaných ustanovení ústavy a dohovoru.

33. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľov ústavný súd nevyhoviel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2026

Peter Molnár
predseda senátu